

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Holczinger Terézia ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Hirsch Ügyvédi Iroda által képviselt Budavári Önkormányzat (1014 Budapest, Kapisztrán tér 1.) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 7. napján kelt 23.P.25.063/2006/28. számú ítélete ellen az alperes által 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti.

Fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és az alperes marasztalását 1.648.256 (egymillió-hatszáznegyvennyolcezer-kettőszázötvenhat) forintra és ebből 200.000 (kettőszázezer) forint után 2004. július 1. napjától, 662.378 (hatszázhatvankettőezer-háromszázhetvennyolc) forint után 2004. július 29. napjától 2004. december 31. napjáig évi 15 %-os 862.378 (nyolcszázhatvankettőezer-háromszázhetvennyolc) forint után 2005. január 1. napjától, 785.878 (hétszáznyolcvanötezer-nyolcszázhetvennyolc) forint után 2006. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamatára leszállítja.

A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltséget 500.000 (ötszázezer) forintra, az állam javára fizetendő illetéket 801.100 (nyolcszázegyezer-egyszáz) forintra felemeli azzal, hogy az állam által viselt kereseti illeték összege 98.900 (kilencvennyolcezer-kilencszáz) forint.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 726.800 (hétszázhuszonhatezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illeték térítését akként rendezi, hogy abból 627.900 (hatszázhuszonhétezer-kilencszáz) forintot a felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni, míg a fennmaradó 98.900 (kilencvennyolcezer-kilencszáz) forint illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján 32.956.921 forint kártérítés és 50.780.332 forint késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kártérítési összeg 15.000.000 forint felújítási költségből, 5.000.000 forint nem vagyoni kárból és 12.956.926 forint bérleti díjból tevődött össze.

Előadta, hogy a C. Bt. jogelődje a B. Bt. 1999. szeptember 6-án bérleti szerződést kötött az alperessel a tulajdonában álló szám alatti nem lakás céljára szolgáló helyiségre. A bérleti szerződés a bérleményben folytatott tevékenységet vendéglátásként jelölte meg 2004. december 31. napjáig szólóan. A szerződés 11. pontja szerint az alperesnek rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotban kellett volna a bérleményt a felperesi jogelőd birtokába adni. A bérlemény azonban nem volt rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotban, azt a felperesi jogelőd újította fel. A felújítás költségeiből legalább 15.000.000 forint a rendeltetésszerű használatra alkalmassá tétel miatt merült fel.

A szerződés megkötésekor a bérleményben vendéglátó-ipari tevékenységet 23 óráig lehetett volna folytatni. Az alperes képviselője 2001. május. 3-án tartott ellenőrzés során megállapította, hogy 23.10 órakor még az üzlet nyitva volt és játékgépeket üzemeltettek. Az alperes ezért felszólította a felperes jogelődjét a játékgépek üzemeltetésének megszüntetésére és a nyitvatartási idő betartására. A 2001. július 5-én tartott újabb ellenőrzés során megállapításra került, hogy a játékgépek működését a felperesi jogelőd megszüntette, viszont 23 óra után nyitva tartott. Ezt követően 2001. október 15-én kelt levelében az alperes 2001. november 30. napjára a bérleti szerződést felmondta, amelyet a felperesi jogelőd 2001. december 10-én vett át. 2002. február 4-én az alperes arra kötelezte a felperesi jogelődöt, hogy működési engedélyét adja le, aki e kötelezettségének eleget tett. Az alperes a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt 6.P.20.493/2002. számon az ingatlan kiürítése iránt pert kezdeményezett. Az elsőfokú bíróság 13. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította, megállapította azt, hogy az alperes a felmondás szabályait megszegte. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Bíróság 2003. november 27-én kelt ítéletével helybenhagyta. A jogerős ítélet után az alperes képviseletében eljáró házgondnok 2004. január 7-én a jogutód C. Bt.-vel a bérleti szerződést megkötötte, a felperesi jogelőd a korábban visszavont működési engedélyét 2004. január 26-án kapta vissza, így a működését 2004. február 1-jén kezdhette meg. A felperesi jogelőd a bérleti díjat mindvégig fizette.

A felperesi jogelőd 2004. június 1. és szeptember 30-a között az épület felújítási munkálatai miatt a bérleményt ismét nem tudta használni, majd 2004. november 1-től december 10-ig gázvezeték csere miatt az üzemeltetést nem tudta folytatni. A

felperesi jogelőd kérte ezen időszakra a bérleti díj elengedését, de az alperes Pénzügyi Bizottsága csak 2004. november 1-től egy hónapra engedte el a bérleti díjat. A C. Bt. a 2001. december 1-től 2004. február 1-ig kifizetett 9.605.539 forint bérleti díj igényét, valamint a 2004. június 1-től szeptember 30-ig és 2004. december 1-től december 10-ig kifizetett, összesen 2.299.945 forint tőke, valamint késedelmi kamat igényét 2006. október 26-án kelt szerződéssel a felperesre engedményezte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és perköltséget igényelt. Előadta, hogy a felperesi jogelőd a helyiség bérleti jogát pályázat útján szerezte meg, a pályázatban pedig szerepelt, hogy a bérlemény felújításra szorul és ezt a pályázónak saját költségén kell elvégeznie, erre figyelemmel a felperes a felújítási költség megtérítésére nem tarthat igényt. A bérleti díj visszafizetésére azért nem látott alapot, mert az alperes hatósági jogkörrel nem rendelkezik, a működési engedély kiadásáról és visszavonásáról nem dönthetett. 2001. december 1. és 2004. február 1. között a felperes jogelődje a helyiséget birtokban tartotta, azt használta, ezért a bérleti díj visszafizetését nem igényelheti. Az megfelel a valóságnak, hogy 2005. január 20-án a felperes jogelődje kérte a felújítás, valamint a gázvezeték csere idejére a bérleti díj elengedését, illetve mérséklését, az alperes Pénzügyi Bizottsága azonban csak egy havi bérleti díj elengedését tartotta indokoltnak 2001. november hónapra, amikor a gázvezeték cseréje történt. Ezt meghaladóan a felperesi jogelőd a bérleményt használta, így a bérleti díj elengedését nem tartották indokoltnak. A nem vagyoni kárigénnyel kapcsolatosan pedig az volt az álláspontja, hogy az alperes eljárása jogszerű volt, amellyel nem vagyoni kárt nem okozhatott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.113.935 forint tőkét és 204.992 forint után 2001. december 28-tól december 31-ig évi 15 %-os kamatot, valamint 204.992 forint után 2002. január 1. napjától, 45.534 forint után 2002. február 7. napjától, 348.718 forint után 2002. február 12. napjától, 788.504 forint után 2002. március 19. napjától, 394.252 forint után 2002. április 22. napjától, 482.610 forint után 2003. január 22. napjától, 3.477.528 forint után 2003. február 17. napjától, 756.718 forint után 2003. március 28. napjától, 98.808 forint után 2003. április 28. napjától, 49.404 forint után 2003. május 9. napjától, 98.808 forint után 2003. június 13. napjától, 1.135.077 forint után 2003. július 14. napjától, 49.404 forint után 2003. augusztus 14. napjától, 756.718 forint után 2003. szeptember 17. napjától, 98.808 forint után 2003. szeptember 18. napjától, 49.404 forint után 2003. november 4. napjától, 756.716 forint után 2003. november 18. napjától, 378.359 forint után 2003. december 11. napjától, 148.212 forint után 2003. december 18. napjától, 342.198 forint után 2004. január 23. napjától, 200.000 forint után 2004. június 30. napjától, 662.378 forint után 2004. július 28. napjától 2004. december 31. napjáig járó, a költségvetési törvény szerint plusz 4 % mértékű késedelmi kamatot, valamint 11.323.152 forint után 2005. január 1-től, 790.783 forint után 2006. február 28. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező plusz 7 % mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon

belül fizessen meg az alperesnek 393.760 forint perköltséget és az állam javára 569.200 forint eljárási illetéket, míg 330.800 forint eljárási illetékről megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a felperesi jogelőd által végzett felújítási munkák költségeire vonatkozó felperesi követelést alaptalannak találta és azt elutasította. Döntését azzal indokolta, hogy a Lakástörvény szabályait az Ltv. 36. §-ának (1) bekezdése alapján a nem lakás céljára szolgáló helyiségekre is alkalmazni kell. Az Ltv. 7. §-ának (1) bekezdése alapján a felújítási költségek valóban a bérbeadót terheltek volna, de ez diszpozitív szabály, amelytől a felek közös megegyezéssel eltérhettek. Az alperes által kibocsátott pályázati felhívás félreérthetetlenül fogalmazott a bérlő költségviselésével kapcsolatosan, amelyet a pályázat benyújtásával a felperesi jogelőd elfogadott, ezért a perbeli szerződés 11. pontjában foglaltak ellenére a felújítási költségek viselése a felperes jogelődjét terhelte. Az eltérő megállapodás írásba foglalására sem volt szükség a Ptk. 218. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felújítási költségekre vonatkozó felperesi igény az Ltv. 7. § (2) bekezdésének alkalmazása folytán sem lenne érvényesíthető, mert a felújítási munkák egy része nem tartozik a rendeltetésszerű használatra alkalmassá tétel körébe. Az e körbe tartozó munkákkal kapcsolatosan a felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a közüzemi szolgáltatások korábban nem működtek, e kötelezettségének azonban a felperes nem tett eleget. Az igény azért is alaptalan, mert az Ltv. 8. §-ának (1) bekezdése alapján a bérlőnek a bérbeadó helyett és költségére csak akkor van joga a rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotot kialakítani, ha erre a bérbeadót írásban felszólította megfelelő határidővel, ilyenre viszont a perben nem került sor. Megjegyezte, hogy a Ptk. 308. §-ának (1) bekezdésében, de a Ptk. 324. §-ának (1) bekezdésében írt elévülési idő is eltelt az igény érvényesítéséig.

A bérleti díj visszafizetésére irányuló felperesi igény kapcsán azt vizsgálta: az alperesi magatartásra visszavezethető-e, hogy a felperesi jogelőd a perbeli üzlethelyiséget nem használhatta. Megállapította: a bérlemény kiürítése iránt indított perben hozott ítélet rögzíti, hogy a felmondólevelet a felperesi jogelőd 2001. december 10-én vette át, ezért a felperesnek bizonyítani kellett volna, hogy a bérlemény hasznosításának lehetőségétől már 2001. december 1. napjától elesett. A meghallgatott tanúk vallomását azonban úgy értékelte, hogy a 2001. december 10. napját megelőző használat vonatkozásában a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a bérleményt nem használhatta, ugyanis csak R. L-né, a felperes édesanyja volt az, aki december 1-jében jelölte meg a használat megszűnését. Az ő tanúvallomását azonban közeli hozzátartozói viszonyára figyelemmel a tényállás megállapításakor nem vette figyelembe. A 2004. február 1-ig tartó zárva tartás időszakát viszont a tanúk vallomása igazolta. A kiürítési perben a jogerős ítélet 2003. november 27-én született, ezért vizsgálta azt is, hogy a február 1-ig tartó zárva tartás az alperes magatartásával okozati összefüggésben áll-e. Megállapította, hogy az alperesi önkormányzat polgármesteri hivatala 2002. február 4-én kelt levelében felszólította a felperesi jogelődöt, hogy a működési engedélyét 3 napon belül adja le, amelynek a felperesi jogelőd eleget is tett. Ennek folytán az ítélet meghozatalakor a felperesi jogelődnek nem volt működési engedélye, azt csak

2004. január 26-án kapta meg. A polgármesteri hivatal adta ugyan ki a működési engedélyt, mindez azonban szorosan összefügg az alperesi önkormányzat magatartásával, mert a visszavonás a jogellenes felmondás következménye, az újbóli engedélyezés pedig a jogerős ítélet folyománya. Erre figyelemmel 2001. december 10. és 2004. január 26-a közötti időszakra vonatkozóan megalapozottnak tartotta a felperesi bérleti díj visszafizetése iránti igényét.

2004. június közepétől szeptember végéig, majd 2004. november elejétől december 10-ig terjedő időre a felperes a bérleményt nem tudta használni, ezt a Házgondnoksági Kft. 2004. december 13-án kelt nyilatkozata igazolta. Ezzel szemben az alperes nem tudta azt bizonyítani, hogy 2001. december és 2004. januárja közötti időszak alatt a felperesi jogelőd a bérleményt használta, **B. Zs.** tanúvallomása ugyanis ezt nem támasztotta alá. Erre figyelemmel a felperes által igényelt bérleti díjakból a következő összegeket nem tartotta megalapozottnak: 2001. december 1-től december 10-ig 112.746 forint, 2004. január 26. és 31. között 83.456 forint, 2004. június 1-től 15-ig terjedő időszakra 215.595 forint, 2004. november hónapra 431.189 forint. Ezen összegek levonásával 12.113.935 forint tőke iránti felperesi igényt megalapozottnak talált és azt a felperes javára megítélte. A nem vagyoni kártérítés iránti igényt elutasította, mert a felperes által előadottak alkalmatlanok voltak a nem vagyoni kárigény megállapítására.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Az volt az álláspontja, hogy tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a polgármesteri hivatal által visszavont működési engedély hiányát alperes terhére rőta, mert az alperes hatósági jogkörrel nem rendelkezik és nem tehető felelőssé a polgármesteri hivatal tevékenységéért, mert a polgármesteri hivatal önálló jogalanyiséggel rendelkezik. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az alperesi károkozó magatartást nem is állapította meg. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt az alperesi védekezést, hogy a felperesi jogelőd 2001. december 10. és 2004. január 26-a között is birtokában tartotta a perbeli üzlethelyiséget, vagyis jogszerűen fizetett erre az időre bérleti díjat, hiszen a jogerős ítélet alapján érvényes bérleti szerződés alapján teljesített. A tanúk vallomását ezért nem tartotta elfogadhatónak, mert a felperes szoros baráti társaságához tartoznak. Az volt az álláspontja, hogy nem az alperesi érdekkörben merült fel az az ok, amely miatt a kérdéses időszakban a felperesi jogelőd a helyiséget vendéglátó-ipari egységként nem használhatta. Fenntartotta azt az előadását, hogy az általa csatolt meghívó igazolja azt is, hogy a perbeli időszakban a bérleményben vendéglátó ipari tevékenység folyt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet felülvizsgálata során nem érintette a felperes keresetét elutasító rendelkezéseket, mert az felperesi fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett (Pp. 228. §-ának (4) bekezdés).

Az alperes fellebbezése nagyobb részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított releváns tényállást a következőkkel egészíti ki.

A B. Bt. átalakulása folytán 2001. november 30. napján bejegyzett jogutód C. Bt. 2001. december 7. napján kelt levélben kérte - a jogutódlásra tekintettel - a bérleti szerződés módosítását, amelyet az alperes a felmondásra hivatkozással megtagadott. Nincs adat arra, hogy a C. Bt. a működési engedély módosítását kérte.

A kiegészített tényállás mellett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a bérleti díj visszafizetésére vonatkozó döntésével csak részben értett egyet és jogi indokait is csak kisebb részben osztotta.

Az elsőfokú ítélet szerint a felperes bérleti díj visszafizetése iránti igénye 2001. december 10. napjától 2004. január 26. napjáig, valamint 2004. június 15. napjától szeptember 30. napjáig és 2004. december 1. napjától december 10. napjáig alapos. A Fővárosi Ítéltábla a 2001. december 10. napjától 2004. január 26. napjáig teljesített bérleti díj visszafizetése iránti igényt viszont nem találta alaposnak. E körben ugyanis azt kellett vizsgálni, hogy a jogellenes felmondás okozta-e, hogy a C. Bt.-nek nem volt működési engedélye, illetve: ha az okozati összefüggés megállapítható, akkor a kifizetett bérleti díj költségként érvényesíthető-e.

A kérdés megválaszolásához a kiürítési perben hozott jogerős döntésből kell kiindulni, amely köti a bíróságot és feleket is. A jogerős ítélet az alperesi felmondás jogellenességét megállapította, ezért a Fővárosi Ítéltáblának a jogellenes felmondás tényét kellett jogilag értékelni. A jogellenes felmondás alperesi szerződésszegés, a szolgáltatás teljesítésének jogos ok nélküli megtagadása (Ptk. 313. §). A felperes jogelődje azonban kiürítési kötelezettségének nem tett eleget és fizette a bérleti díjat. A teljesítés megtagadása esetén a jogosult választhat a késedelem és a lehetetlenülés jogkövetkezménye között. Ha a felperes a lehetetlenülés jogkövetkezményét választotta volna, akkor a bérleményt ki kellett volna ürítenie, és kártérítésre tarthatott volna igényt. Azzal azonban, hogy a felperesi jogelőd a bérleményben bent marad és fizette a bérleti díjat, a késedelem jogkövetkezményét választotta, mert teljesítésre tartott igényt (Ptk. 300. § (1) bekezdés), amely mellett a Ptk. 299. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján érvényesítheti a késedelemmel okozott kárát. A késedelemmel okozott kár az elmaradt haszon lett volna, amelyre a felperes utalt is, de ennek érvényesítésére végül nem került sor. Nem felel meg a valóságnak az a felperesi állítás, hogy a jogellenes felmondás folytán a felperesi jogelőd semmilyen szolgáltatást nem kapott, mert a bérleményt használta, csak nem a szerződésben meghatározott célra. A bérleti díj ugyanis a Ptk. 423. §-ában foglaltak értelmében önmagában a használat és nem a meghatározott célra való használhatóság ellenértéke. Ha a bérlemény a vendéglátó célú, azaz a rendeltetésszerű használatra azért nem

alkalmas, mert az ehhez szükséges jogi feltétel, a működési engedély a bérbeadó magatartása folytán nem áll rendelkezésre, úgy a kár az a nyereség, amelytől a bérlő ezáltal elesett.

E kérdés vizsgálatának azonban nem volt jelentősége, mert az sem állapítható meg, hogy a működési engedély hiánya - a felek szerint bevonása - az alperes jogellenes felmondásával állna okozati összefüggésben. A felperes által csatolt 2002. február 4-én kelt levél ugyanis nem közigazgatási határozat, hanem csak egy felhívás a működési engedély leadására, amelynek indoka, hogy dr. B. J. bejelentése szerint a vendéglátó egységet a C. Bt. üzemelteti. Ha a működési engedély visszavonására került volna sor, arról a hatóságnak közigazgatási határozattal kellett volna döntenie, de ilyen közigazgatási határozatot a felek nem csatoltak. Az üzletek működéséről szóló 4/1997. (I. 22.) Korm. rendelet 8. §-ának (4) bekezdése taxative felsorolja azokat az eseteket, amikor a jegyző a működési engedélyt visszavonhatja. A bérleti szerződés megszűnése elvileg a működési engedély visszavonására okot adhatott volna (8. § (4) bekezdés b) pont, KGD 2007. 93.), de a működési engedély leadására a Budavári Önkormányzat Polgármesteri Hivatala Igazgatási Irodája nem ebből az okból szőlította fel a felperest, hanem a működési engedély jogosultjának a személyében bekövetkezett változás miatt. A Korm. rendelet 6. §-ának (5) bekezdése pedig kimondja, hogy a működési engedély jogosultjának személyében bekövetkezett változás esetén a jegyző a régi működési engedély bevonásával egyidejűleg a jogosult részére új működési engedélyt köteles kiadni. Ha a C. Bt. az új működési engedélyt kérte, de nem kapta meg, akkor az a polgármesteri hivatal felelőssége körébe tartozik. Ha a C. Bt. az új működési engedély kiadását nem kérte, akkor saját magatartásának következménye, hogy vendéglátó egységként nem működhetett. A felperes a működési engedély visszavonását csak állította, de nem bizonyította, amelynek a jogellenes felmondással való összefüggése sem bizonyított.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az állapítható meg, hogy nem az alperes jogellenes felmondása vezetett a B. Bt., illetve a C. Bt. működési engedélyének hiányához, amely miatt az alperes jogellenes magatartása és a felperes által kárként megjelölt összeg között az okozati összefüggés hiányzik.

A 2004. június 15. és szeptember 30., valamint 2004. december 1. és 10. közötti időre vonatkozóan a rendeltetésszerű használatra való alkalmatlanság a Házgondnokság Kft. levele alapján bizonyított. Ezért az alperes az Ltv. 1. §-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 428. §-ának (1) bekezdése folytán a felperesi jogelőd által erre az időre kifizetett bérleti díjat köteles visszafizetni. A kifizetett összegek 2004. június 15. és 30. közötti időre 215.595 forint, 2004. július, augusztus és szeptember hónapra havi 431.189 forint és 2004. december 1. és 10. közötti időre 139.094 forint, összesen 1.648.256 forint. A fenti összeget a felperesi jogelőd a következő részletekben teljesítette: 2004. június 30., 200.000 forint, 662.378 forint 2004. július 28., 785.878 forint 2006. február 28. Ezért az alperes a teljesítést követő naptól a Ptk. 301/A. §-ának (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat fizetésére is köteles.

Az ítélet fellebbezett rendelkezésének megváltoztatása folytán változott a felperes és az alperes pernyertességének aránya is, a felperes nagyobb részben lett pervesztes, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a felperest a pervesztességének arányához igazodóan kellett az alperes javára perköltség megfizetésére kötelezni a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel, de a végzett munka mennyiségéhez igazodóan a (6) bekezdés alapján csökkentett összegben. A pervesztesség aránya miatt változott a feljegyzett kereseti illeték viselésére vonatkozó rendelkezés is.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta az ítélet rendelkező részében foglaltak szerint.

Az alperes fellebbezése nagyobb részben alapos volt, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a felperest kellett kötelezni az alperes másodfokú perköltségének megtérítésére.

A feljegyzett fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén és 14. §-án alapul.

Budapest, 2011. november 3.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhy né dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: